

W stulecie dekretu "O organizacji archiwów państwowych i opiece nad archiwaljami"

W chwili odzyskania niepodległości, w 1918 roku, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na prośbę Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wydało okólnik wzywający wszystkich obywateli, aby pozostające bez opieki i narażone na zniszczenie akta po byłych urzędach rosyjskich i okupacyjnych tymczasowo zabezpieczyć.

W Kielcach archiwalia wymagające zabezpieczenia i konserwacji znajdowały się w opuszczonym gmachu Rządu Gubernialnego, na korytarzu pierwszego piętra. W takim stanie zastał je wydelegowany w 1920 roku do Kielc urzędnik Wydziału Archiwów Państwowych Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego Aleksander Markiewicz. W memoriale skierowanym do wojewody kieleckiego doniósł o zaniedbaniu, w jakim znajdowały się cenne zarówno historycznie, jak i praktycznie akta. Wskazał jednocześnie na konieczność znalezienia odpowiedniego lokalu, gdzie mogłoby zostać zorganizowane archiwum państwowe. Lokal planowanego archiwum miał obejmować powierzchnię ok. 300 m kw., winien być zabezpieczony przed pożarem, murowany, kryty blachą i nie powinien znajdować się bezpośrednio w sąsiedztwie domów drewnianych. Poszukiwania odpowiedniego lokalu nie przyniosły jednak początkowo rezultatów. Dopiero w drugiej połowie 1922 roku Urząd Wojewódzki w Kielcach przydzielił archiwum 3 pomieszczenia w budynku urzędu, przy czym przejęcie pomieszczeń uzależnił od szybkiego przyjazdu delegata, któremu te pomieszczenia miały być przekazane. Delegatem tym został Aleksander Markiewicz, a przekazanie lokalu, w którym od 1 stycznia 1923 r. archiwum kieleckie rozpoczęło swą faktyczną działalność, nastąpiło 31 listopada 1922 roku.